

Abstrakt

Disertační práce se věnuje zvnitřněnému rasovému útlaku a jeho reprezentaci v současných literaturách Angoly, Mosambiku, Guineje-Bissau, Kapverd, Svatého Tomáše a Princova ostrova s využitím nástrojů postklasické naratologie. Při čtení textů byly brány v potaz postkoloniální a dekoloniální otázky. Jazykem všech zkoumaných prozaických textů je portugalština s využitím slovní zásoby z lokálních afrických jazyků a kreolštin. V práci se nachází analýzy děl v době psaní práce žijících autorů a autorek: Josého Eduarda Agualusy (*1960), Rafaela Branca (*1953), Dulce Marii Cardoso (1964), Mii Couta (1955), Onestalda Gonçalvese (*1954), Pauliny Chiziane (*1955), Ungulaniho Ba Ka Khosy (*1957), Líliy Momplé (*1935), Sérgia Raimunda (*1992), Josého Luandina Vieiry (*1935) a Abdulaie Sily (*1958). Práce se zaměřuje nejen na to, o čem se smí vyprávět, ale také na to, co je z nejrůznějších nevypravitelné a snaží se ověřit platnost v minulosti ustanovených naratologických kategorií.